

Svar fra en psykopat

Bildet av psykopater må ikke gjøres for enkelt og ensidig, skriver en som bare delvis føler seg truffet.

Jeg er rasende, selvfølgelig, det er jo psykopater. Jeg er rasende over så tåpelig skriving om mennesker, generelt. Jeg blir sikkert av og til betraktet av andre som følelseskald, og jeg er også blitt klar over at jeg til tider har manipulert mennesker i min store frykt for å være ensom.

Mine sinnsstemninger kan skifte fort, og jeg kan legge skylden for dette over på mine nærmeste. Jeg kan diskutere og krangle aldeles massivt, og jeg kan ønske tilgivelse, det er derfor jeg later som ingenting når jeg da er blid igjen. Jeg prøver å kontrollere mine omgivelser, og greier jeg det ikke, er det så vondt og gir meg slik

frykt at jeg kjenner hodet mitt sprenges. I enerom kan jeg tore å kjenne litt på hvor vond jeg er og hvor utenfor jeg kjenner meg blant alle dere så vellykkede. Derfor må jeg hevde meg og skryte kanskje for å bli trodd, ja, det høres dumt, men innerst inne føler jeg meg så liten at jeg må gjøre meg stor i egne og andres øyne. Jeg fortjener jo ikke andres kjærlighet, så jeg ber ikke om den heller, derimot krever jeg å bli elsket, og elsker du meg ikke, så kunne jeg omtrent drepe deg, særlig fordi jeg vet at andre mennesker ikke er så forferdelig mye bedre enn jeg, du kan jo bare ta mine foreldre, eller

min mann for eksempel, som går på tå hev for meg og prater om meg til andre. Jeg er en kløpper til å kjenne disse redde og falske signalene om å være forsiktede med å «fortelle» meg, og deres redsel for å ta en skikkelig konfrontasjon med meg. Egentlig liker jeg å kjenne at det blir satt grenser for meg uten at det skal medføre surhet og langvarig utstengthet fordi jeg ikke fortjener noe. Denne straffemetode er jeg vant til fra jeg var liten. Det manglet totalt ører og interesse for hvorledes jeg egentlig hadde det.

Det dere skriver nå i spaltene opp og ned, er primitivt ut fra mitt menneskesyn. Dere forsøker å stemple en gruppe mennesker som psykopater og gir mange dermed mulighetene til å fordømme visse egenskaper som de fleste av det store Vi har i oss i likhet med alle andre psykiske lidelser.

For meg, som er psykopat, overveiende, pluss mange andre rare ting, er det blitt viktig at mennesker lærer seg selv å kjenne så de har

vett på å sette grenser i livet sitt, da slapp jeg og du å bli offer for diagnoser fra dem, listende løgnaktighet og alt det tåkelagte bakom ryggen – pratende, klagende, ja, dobbelkommunikasjon. Jeg tåler konfrontasjoner, jeg tåler å se andre sinte når jeg går over streken, bare du etterpå vil tåle min nærhet når jeg skuffer deg. Hvis ikke er det bedre vi skiller lag i tide. Diagnosen på mitt brev vil vel bli

«ikke psykopat», men det er jo nettopp dette som er så forferdelig, jeg kommer ingen vei... Til helvete med dere, se der kom fiendtligheten også! (Men jeg menes det ikke!) *Alison May*

Du skal slippe å få noen diagnose, men jeg må få lov til å si at det er sjelden folk har så god innsikt i egne vanskelige reaksjonsmønstre. Det er ikke lett å behandle psykopatiske personlighetsforstyrrelser på en ordentlig måte. Faren for misforståelser er overhengende, fordi folk har lett for å kjenne seg selv og andre igjen på karakteregenskaper som egentlig bare er forsterkede utryksformer for almenmenneskelige måter å være på.

Når dette skrives, har vi allerede fått noen kritiske lesereaksjoner som er sendt til trykking og hvor vi også forsøker å nyansere, slik at slag-siden mot psykopatene ikke skal bli for sterk. Så kritikerne har allerede sluppet til. Men vi tar sålikevel med dette innlegget som et bidrag til ytterligere nyansering av bildet.

Til frustrert i nr. 49

Problemet ditt er et problem de fleste av oss lever med, tror jeg. Jeg

Da vi sluttet å tenke sex bare vi rørte hverandre, ble sexlivet mye bedre.